

Arrest

nr. 255 330 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verbleef voorheen in Nederland, alwaar hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar werd opgelegd.

1.2. Op 23 juli 2020 meldde verzoeker zich samen met T.V.E., een Nederlandse vrouw die een verblijfsrecht in België geniet, aan bij de administratieve diensten van de gemeente Ravels om een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 22 september 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Ravels weigerde op 22 december 2020 de verklaring van wettelijke samenwoning die uitging van verzoeker en T.V.E. te registreren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 januari 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 256 534.

1.6. Op 6 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Kempen Noord-Oost op 6.01.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [R.R.]

[...]

nationaliteit: Suriname

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 6.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.09.2020 dat hem betekend werd op 22.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van [...] drie jaar:

Op 23.07.2020 deed betrokkene te Ravels een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane [V.E.T.]. Op 22.12.2020 weigerde de gemeente Ravels deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Indien betrokkene het gezinsleven met

Mevr. [V.E.] toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [V.E.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Mevr. [V.E.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoonst vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren.

Betrokkene verklaart dat zijn partner 3 maanden zwanger zou zijn. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van. Indien betrokkenes partner zwanger is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat ook voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Indien betrokkene in de toekomst het kind zou willen erkennen, kan hij dit steeds doen vanuit zijn land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verleden in Nederland heeft verbleven. Hij verklaart dat zijn moeder nog in Nederland woont en dat zijn vader overleden is. Hij verklaart wel familie te hebben in België, maar enkel telefonisch contact te hebben met deze familieleden. Verder verklaart betrokkene ook nog familie te hebben in Suriname.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker meent dat het inreisverbod van 3 jaar disproportioneel is, en de toets met het artikel 8, lid 2 EVRM niet doorstaat.

In de arresten BOULTIF (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland) en UNER (EHRM, 18 oktober 2006) heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de criteria bepaald waar rekening mee moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

In de beslissing werden een aantal belangrijke elementen niet afgewogen:

De duur van het verblijf van het land waaruit hij uitgewezen wordt

Verzoeker woont in België sinds augustus 2019. Hij bevindt zich echter wel op Nederlands grondgebied sinds zijn zesde levensjaar. Hij heeft geen enkele connectie meer met Suriname. Dit feit was bekend aan verweerder via het politieverlag dat zich in het administratief dossier bevindt.

Nergens in de beslissing heeft verweerder rekening gehouden met het feit dat verzoeker al zo lang zijn herkomstland verlaten heeft en in Europa woont. Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De gezinstoestand van betrokkene

Verzoeker en zijn partner zijn overduidelijk een feitelijk gezin en hebben een gezinsleven. Bovendien is de partner van verzoeker zwanger. Verzoeker verwijst naar het politieverlag, de verhoren, het advies van het Parket, het aangeleverde zwangerschapsdossier en het fotomateriaal die hier de bewijzen van leveren, ongeacht de weigeringsbeslissing wettelijke samenwoning van de gemeente. Verzoeker verwijst in het bijzonder naar de gedetailleerde verhoorverslagen die deel uitmaken van het administratief dossier van verweerder.

Verzoeker wijst er tevens op dat het niet nodig is om een geofficialiseerde relatie te hebben om te kunnen spreken van een gezinsleven (RvV 27.8.2015, T.Vreemd 2016, 81).

Bovendien hebben zij ook een gezinsleven met de kinderen van verzoeker uit een vorige relatie. Ook dit gezinsleven was bekend aan verweerder.

In de mate dat de beslissing geen gewag van het bestaan van de kinderen, en het gezinsleven met de kinderen (realiteit waarvan verweerder op de hoogte was), schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de zwangerschap betreft, stelt verweerder ten onrechte dat verzoeker hier geen bewijzen van bijbrengt, dit terwijl hij reeds op 17 december 2020 het hele dossier overmaakte aan de gemeente en de gemeente hem felicitaties overmaakte. In deze mate is de feitelijke grondslag van de beslissing foutief. Ook dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De nationaliteit van betrokken personen

De partner van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit. Evenzo hebben zijn kinderen de Nederlandse nationaliteit en lopen school in Nederland. Deze werkelijkheid werd niet meegenomen in de beslissing. Nergens werd in dit verband een afweging gemaakt. Verweerders beslissing is ook op dit gebied onzorgvuldig.

Het belang en het welzijn van de kinderen

Ook dit element werd niet afgewogen. De kinderen, die bij hun moeder wonen in Haarlem maar een innige band hebben met hun vader en deze regelmatig zien, zouden hun vader moeten missen. Bovendien zijn de kinderen erg klein (4, 6 en 10 jaar oud). Volgens de rechtspraak van uw Raad kan geen gebruik worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen voor de uitoefening van het gezinsleven tussen een ouder en een jong kind (RvV, 16 augustus 2016, nr 173.197; 8 oktober 2019, nr 227.186; 29 mei 2020, nr 236.222; 9 juli 2020, nr 238.240).

Een vertrek van verzoeker zou het contact tussen hem en de kinderen doen verdwijnen of minstens sterk terugdringen wat nefast zou zijn voor het welzijn van de kinderen.

Dit element heeft verweerder niet meegenomen in zijn afweging. Op deze manier schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker heeft geen enkele band meer met Suriname, land dat hij in zijn zesde levensjaar verlaten heeft. Zijn vader (de enige die er woonde) is gestorven. Opnieuw een leven opbouwen in Suriname zou erg zwaar en destabiliserend zijn.

Het centrum van de sociale, culturele en familiale belangen van verzoeker speelt zich uitsluitend af in België.

De openbare orde en de "fair balance" in casu

Ingevolge zijn inreisverbod in Nederland van twee jaar, staat verzoeker geseind tot 15 maart 2021, waarna deze seining vervalt.

Opgemerkt moet worden dat de beslissing van verweerder enkel vermeldt dat verzoeker geseind staat. Verder wordt er geen enkel gevaar voor de openbare orde aangegeven, een reden te meer om de evenwichtsoefening in het voordeel van verzoeker te laten uitdraaien.

Op het ogenblik dat uw raad dit beroep tot nietigverklaring behandelt, zal de seining van verzoeker verdwenen zijn. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het EHRM dat stelt dat rekening moet worden gehouden met nieuwe relevante elementen in het kader van de "fair balance" tot aan de dag van de zitting.

Als cassatierechter zal uw Raad bovendien dienen na te gaan of verweerder de belangenafweging tussen de concurrerende belangen van de staat en de burger gedaan heeft en dus de fair-balance toets gemaakt heeft aan de hand van de concrete voorhande zijnde elementen zonder zich in de plaats te stellen van het bestuur of de belangenafweging in zijn plaats te maken. Indien de belangenafweging niet voldoende gebeurd is, dient de beslissing te worden vernietigd.

Conclusie:

In de mate dat de beslissing van verweerder geen gewag maakt van het gezinsleven met de kinderen uit zijn eerste huwelijk, en dit dus ook niet afweegt in het kader van de fair-balance toets, schendt verweerder manifest het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 8 EVRM.

Doch ook het welzijn van deze jonge kinderen, de duur van het verblijf van het land waaruit hij uitgewezen wordt, de nationaliteit van de betrokken personen en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming werden niet in overweging genomen bij het nemen van de beslissing.

Op deze manier schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing moet vernietigd worden.

Bovendien is het element openbare orde in de beslissing beperkt tot het feit dat verzoeker geseind staat. Aangezien deze seining op 15.03.2020 vervalt en het EHRM in haar rechtspraak (o.a.: EHRM, 20 september 2011, nr. 8000/08/A.A./Verenigd Koninkrijk) stelt dat er ook rekening moet worden gehouden met recente relevante elementen, dient de evenwichtsoefening in het voordeel van verzoeker beslecht te worden.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing in casu disproportioneel is, en het artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

2.2.1. De Raad dient allereerst op te merken dat het niet ter discussie staat dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing, die geen einde stelt aan een bestaand recht op verblijf in het Rijk, een inmenging zouden uitmaken op enig gezinsleven dat hij stelt in België te hebben. Daarnaast moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM*

Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen die worden genomen ten aanzien van gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland, § 46). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven de duur van een volstrekt onwettig verblijf in het Rijk, en dus het plegen van een misdrijf, in zijn voordeel dient te spelen. Het feit dat verzoeker voorhoudt geen band meer te hebben met zijn land van herkomst impliceert ook niet dat hij zelf een ander land kan kiezen om er, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, een gezinsleven op te bouwen. Het betoog van verzoeker dat hij een feitelijk gezin vormt met een Nederlandse vrouw die zwanger is – waarbij daarenboven niet vaststaat dat verzoeker de vader is van dit ongebooren kind – houdt evenmin in dat verzoeker een recht zou hebben om een gezinsleven in België op te bouwen. Er wordt tevens niet aangetoond dat het gegeven dat T.V.E. zwanger is voor haar een belemmering vormt om verzoeker te volgen naar een ander land waar hij legaal kan verblijven en daar een gezinsleven te ontwikkelen. De Raad kan daarenboven niet voorbijgaan aan het feit dat verzoeker en T.V.E. totaal geen banden in of met het Rijk lijken te hebben. Uit het handelen van T.V.E. blijkt ook dat zij bereid is om met verzoeker in een ander land samen te leven, ook indien dit om professionele redenen niet evident is. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij nog kinderen in Nederland heeft uit een vorige relatie en duidt dat niet blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden bij het opleggen van het bestreden inreisverbod moet worden aangegeven dat ook de Nederlandse autoriteiten verzoeker reeds een inreisverbod hebben opgelegd dat twee jaar geldig is nadat hij de Europese Unie heeft verlaten en dat geenszins blijkt dat verzoeker de Europese Unie reeds verliet. Hij verklaarde immers in 2019 naar België te zijn gekomen. Het door verweerder opgelegde inreisverbod heeft dus slechts een beperkte bijkomende impact. Het door verzoeker aangevoerde nadeel dat zou bestaan in het feit dat hij minder vlot contact kan hebben met zijn kinderen indien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod bestaat hoe dan ook reeds. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder aan het feit dat hij kinderen in Nederland heeft een zwaar gewicht diende te verlenen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat deze kinderen in Nederland bij hun moeder verblijven en dat verzoeker in België hoe dan ook niet beschikt over accommodatie om met deze kinderen samen te wonen. De Raad merkt tevens op dat verzoeker niet aantoonde dat het niet mogelijk zou zijn om deze kinderen in zijn land van herkomst uit te nodigen of met hen te communiceren via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt in casu ook geenszins dat de Nederlandse kinderen waarnaar verzoeker verwijst, omwille van hun leeftijd niet bij machte zouden zijn om gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. Kinderen kunnen heden reeds op zeer jonge leeftijd omgaan met telefoon, digitale contactsystemen en dies meer. Indien een relatie wordt verbroken en de ex-partners in verschillende landen wensen of dienen te wonen dan zullen de kinderen steeds verplicht zijn om op alternatieve wijze contacten te onderhouden met de partner bij wie zij niet inwonen. De rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst en die geen precedentswaarde heeft en het gegeven dat de kinderen in Nederland naar school gaan wijzigen niets aan het voorgaande. Verzoekers betoog dat hij tot 15 maart 2021 was geseind als een persoon aan wie de toegang tot de Schengenstaten wordt ontzegd houdt niet in dat het inreisverbod dat werd opgelegd door de Nederlandse autoriteiten niet langer geldingskracht heeft. De termijn van dit inreisverbod gaat immers slechts in op het ogenblik dat hij effectief het grondgebied van de Schengenstaten verlaat. Verzoekers stelling dat hij – ondanks het feit dat hij zich schuldig maakt aan banbreuk en onwettig verblijf – geen gevaar vormt voor de openbare orde impliceert niet dat hij een beschermenswaardig gezinsleven in België heeft en hij, op basis van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, enig recht op toegang of verblijf in het Rijk zou kunnen laten gelden. Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, geenszins worden besloten dat verweerder een gebrekkige belangenafweging doorvoerde of dat er op hem enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem verhinderde om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar te nemen. Gelet op de voorgaande vaststellingen en aangezien verzoeker totaal geen respect betoont voor de verblijfswetgeving kan niet worden geoordeeld dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar disproportioneel is.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

2.2.2. De toelichting van verzoeker laat, gelet op het voorgaande, ook niet toe te concluderen dat verweerder enig relevant gegeven dat de besluitvorming had kunnen beïnvloeden over het hoofd heeft gezien of dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De in casu bestreden beslissing is evenwel geen beslissing tot verwijdering, maar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet van toepassing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK